

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 17C/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118208621
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Máčajová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2118208621.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Johanou Máčajovou v sporovej veci žalobcu: E. V., X.. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. M. XX, J., zastúpený: JUDr. Ján Chmelo, advokát, Royova 9, Piešťany, proti žalovanému: Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie 55.000 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.624 Eur v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 55.000 Eur od 20.02.2018 do zaplatenia zastavuje.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáha voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 55.000 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z tejto sumy od 20.02.2018 do zaplatenia.

2. Miestnu príslušnosť odvodzuje podľa § 17 CSP, všeobecným súdom štátu je súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo. V predmetnom prípade Vyšetrovateľ Krajského úradu justičnej polície PZ Trnava uznesením zo dňa 29.04.2003 sp. zn. F.-X/OVEK-XXXX podľa § 160 Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 (ďalej len TP) začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie podľa § 163 ods. 1 TP voči žalobcovi, následne Okresný súd Trnava dňa 01.05.2003 rozhodol uznesením pod č.k.: Tpr 80/2003 podľa § 68 ods. 1 TP z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP tak, že žalobcu zoberal do väzby, všeobecným súdom žalovaného je Okresný súd Trnava.

3. Žalobca poukazuje na rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktoré v rozpore so spravodlivým a zákonným postupom žalobcu zbavili osobnej slobody a obvinili ho zo spáchania závažných trestných činov, ktorých sa nedopustil, začlenili ho do zločineckej a teroristickej skupiny, v ktorej nebol členom a ani ju nepodporoval. Tento záver podporuje rozhodnutie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX, ktorý rozhodol uznesením podľa § 215 ods. 1 písm. c) TP tak, že trestné stíhanie žalobcu za trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 (ďalej len TZ), v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 TZ na skutkovom základe, že po vzájomnej dohode spolu s ďalšími osobami C..C., J..U., M..Z., Š..M., A..G., E..G., ktorí sú vylúčení na samostatné trestné konania, postupne od roku 2001 až do dňa 29.04.2003 spoločným konaním so zamestnancami J., C..R., G. A., E..R., A.. C., M., C. H., F.,

ktorí sú taktiež vylúčení na samostatné trestné konanie, organizovali objednávania a nákup minerálnych olejov zo spoločnosti J., C..R.. G. s nulovou alebo nižšou sadzbou spotrebnej dane ako má motorová nafta a cez nimi riadené spoločnosti G., R..K..S.. Y. H., D., R..K..S.. X. B. C. J., R..K..S.. Š., nakúpené minerálne oleje ďalej prevádzali a predávali svojim odberateľom predeklarované už ako motorová nafta s fiktívnymi účtovnými dokladmi na predaj motorovej nafty, zabezpečili uskladnenie a ďalšiu prepravu, uskutočňovali bezhotovostné a hotovostné platby, takto odpredali celkovo 5959,74 ton nafty, za uvedené množstvo odpredanej nafty skrátili spotrebné daň z minerálnych olejov najmenej o 67.536.747,27 Sk (t.j. 2.241.809,31 Eur) zastavil, pretože je nepochybné, že skutok žalobca, ako obvinený, nespáchal.

4. Žalobca uvádza, že vyšetrovateľ Krajského úradu justičnej polície PZ Trnava uznesením zo dňa 29.04.2003 sp. zn. F.-X/OVEK-XXXX podľa § 160 TP začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie podľa § 163 ods. 1 TP voči v uznesení uvedeným osobám pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 TZ v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 TZ a ďalším uznesením zo dňa 30.04.2003 vzniesol obvinenie pre rovnaké trestné činy aj voči žalobcovi a ďalším obvineným. Voči tomuto uzneseniu vyšetrovateľa PZ žalobca podal sťažnosť, ktorá bola Krajskou prokuratúrou v Trnave dňa 03.06.2003 pod č.k.: XKV X/XXXX zamietnutá. Vyšetrovateľ Krajského úradu justičnej polície PZ v Trnave zadržal podľa § 75 TP žalobcu dňa 28.04.2003 o 20:55 hodiny. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave podala dňa 30.04.2003 podľa § 77 ods. 1 TP návrh na vzatie žalobcu do väzby. Okresný súd Trnava dňa 01.05.2003 uznesením pod č.k.: Tpr 80/2003 podľa § 68 ods. 1 TP z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP žalobcu zobral do väzby, pričom väzba začala dňa 28.04.2003 o 20:55 hodiny v ÚVV Leopoldov. Žalobca podal voči uzneseniu Okresného súdu Trnava sťažnosť, Krajský súd v Trnave dňa 03.07. 2003 pod č.k.: 3Tpo 37/2003 sťažnosť zamietol. Žalobca po vznesení obvinenia na svoju obranu uviedol, že nepozná osoby, ktoré sa podľa vyšetrovateľa PZ mali podieľať na založení a zločineckej a teroristickej skupiny, žiadnym spôsobom sa nepodieľal na obchodovaní s minerálnymi olejmi so spoločnosťou J., C..R., nemal žiadnu vedomosť o konaniach iných obvinených a ani nezískal finančný prospech z týchto obchodov. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave podala dňa 10.10.2003 podľa § 71 ods. 1 TP návrh na predĺženie lehoty trvania väzby do 28.04.2004 voči žalobcovi, nakoľko trestná vec je zložitá, nie je ukončené vyšetrovanie. Okresný súd Trnava dňa 17.10.2003 pod č.k.: Tpr 198/2003 rozhodol podľa § 71 ods. 1 TP a žalobcovi predĺžil väzbu do 28.04.2004. Žalobca podal voči tomuto uzneseniu sťažnosť, Krajský súd v Trnave jeho sťažnosť zamietol. Žalobca podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu dňa 05.02.2004, táto bola dňa 23.02.2004 Okresným súdom Trnava zamietnutá pod č.k.: Tp 24/2004. Žalobca v žiadosti uviedol, že odo dňa 23.06.2003 nebol vyslúchnutý a vyšetrovateľ PZ s ním nevykonal žiadny úkon. Tvrdil, že osoby v tejto trestnej veci nepozná, nespolupracoval s nimi na založení, zosnovaní, či podporovaní zločineckej skupiny a teroristickej skupiny. Súd žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, dospel k záveru, že žalobca „sa dopúšťal ekonomickej trestnej činnosti po dlhšiu dobu spolu s ďalšími spoluobvinenými, čím si zabezpečovali finančné prostriedky na živobytie,“ (cit. z uznesenia OS TT). Dňa 30.03.2004 bol podaný podnet na predĺženie väzby Prezídium PZ Banská Bystrica pod Č.Y.:J.-XX/BOK-R.-A.-XXXX na Krajskú prokuratúru v Trnave, ktorá dňa 02.04.2004 pod č.k.: XKv XX/XXXX-XXXX podala návrh na Okresný súd Trnava na predĺženie väzby do 28.10.2004. Okresný súd Trnava dňa 08.04.2004 pod č.k.: Tp 71/2004 podľa § 71 ods. 1 TP predĺžil žalobcovi väzbu do 28.10.2004, dôvodil, že ide o rozsiahlu trestnú činnosť, nezaoberal sa konaním každého obvineného individuálne, ale všetkých bez žiadnych výnimiek posúdil „an bloc“. Žalobca napadol uvedené uznesenie sťažnosťou a Krajský súd v Trnave pod č.k.: 4 Tpo 46/2004 dňa 10.06.2007 jeho sťažnosť zamietol. Žalobca podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, táto bola dňa 22.06.2004 Okresným súdom Trnava zamietnutá pod č.k.: Tp 84/2004. Krajský súd v Trnave pod č.k.: 5 Tpo 52/2004 dňa 24.08.2004 zamietol sťažnosť žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Krajská prokuratúra v Trnave dňa 21.06.2004 vydala príkaz na premiestnenie žalobcu z ÚVV Leopoldov do ÚVV Banská Bystrica. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR pod č.k.: Y. D. XXX/XX-XXX dňa 22.09.2004 rozhodol uznesením podľa § 72 ods. 1 TP, žalobcu prepustil ihneď na slobodu. Žalobca bol nezákonne držaný vo väzbe odo dňa 28.04.2003 od 20:55 hodiny do dňa 22.09.2004, spolu strávil 514 dní nezákonne vo väzbe.

5. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX uznesením podľa § 215 ods. 1 písm. c) TP zastavil trestné stíhanie voči žalobcovi, pretože je nepochybné, že skutky, ktoré žalobcovi boli kladené za vinu, ako obvinenému, nespáchal. Žalobca sa nedopustil žiadneho zavineného konania v príčinnej súvislosti s procesným rozhodnutím o väzbe a ani s uznesením o vznesení obvinenia. Väzba u žalobcu bola spojená so stratou osobnej slobody a na to

nadväzujúca strata ďalších práv a slobôd. Ujma v prípade žalobcu predpokladá náhradu za splnenia zákonných predpokladov, čo v jeho prípade je zastavenia trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Žalobca preto ani nemohol byť súdený za trestné činy, ktoré mu boli kladené za vinu uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ Trnava zo dňa 29.04.2003 sp. zn. F.-X/OVEK-XXXX.

6. Žalobca na základe vyššie uvedených skutočností podal dňa 19.02.2018 na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku spôsobeného nezákonným rozhodnutím o väzbe, uplatnil si náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, ako aj o väzbe orgánmi činnými v trestnom konaní vo výške 55. 000 Eur s poukazom na negatívny dopad trestného stíhania a väzby. Žalovaný oznámil výsledok predbežného prerokovania oznámením zo dňa 15.08.2018, vyslovil, že „nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci“, žalovaný posúdil žiadosť žalobcu za nedôvodnú.

7. Žalobca nežiadal náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci, uplatnil si len náhradu nemajetkovej ujmy, nárok odôvodnil s poukazom na článok 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukázal na rozhodnutie NS SR z 31.05.2007 č.k.: 4Cdo177/2005, v zmysle ktorého "nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb." Žalobca uvádza, že pobyt vo väzbe v trvaní 514 dní a nezákonné trestné stíhanie mu spôsobilo stresy, bezsenne noci, strach a obavu viac ako jedenásť (11) rokov, od vznesenia obvinenia od 30.04.2003 do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení trestného stíhania do 25.12.2015 (správne malo byť viac ako 12 rokov), obava z odsúdenia, hrozba dvanásť rokov straty slobody (vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v § 148 ods. 5 TZ, v rozpätí 5-12 rokov). Žalobca sa stal obeťou protizákonného a protiústavného konania orgánov činných v trestnom konaní, čo vyplýva z obsahu rozhodnutia Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 15.12.2015, č.k.: Y.D. XX/XX/XXXX-XX. Podstatnou otázkou pre rozhodnutie je posúdenie, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca poukazuje na rozsudok KS Bratislava č.k. 4Co/96/2017 zo dňa 26. 04. 2017, podľa ktorých je potrebné aplikovať čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru.

8. Výšku nemajetkovej ujmy si žalobca uplatnil v sume 55 000 Eur, žalobcova ujma začala dňa 28.04.2003 o 20:55 hod. a pretrvávala až do 25.12.2015, bola sprevádzaná stresom, frustráciou, úzkosťou, táto trauma sa u žalobcu prejavila tak, že ostal sám, so svojím osudom zavretej a stíhanej osoby, sťažil sa mu nielen osobný život, pracovný život. Žalobca bol na začiatku svojho podnikania, toto predčasne aj skončil, lebo bol poslaný orgánmi činnými v trestnom konaní do Ústavu pre výkon väzby Leopoldov. Po prečítaní oznámenia žalovaného z 15.08.2018 pocítil neutíchajúcu krivdu a nespravodlivosť, ktorá bude pretrvávať do konca života. Žalovaný rutinne žalobcovu žiadosť odsunul na vedľajšiu koľaj, nezamyslel sa nad tým, že žalobca ako bezúhonný človek bol nezákonne uväznený a trestne stíhaný, zažil vylúčenie z rodinného kruhu, pracovné perspektívy jeho podnikania boli navždy utopené, pretože stratil silu a odvahu (bol stále obvinený) na naštartovanie svojho podnikania. Po prepustení z väzby nevedel získať primerané zamestnanie, nemal žiadne finančné prostriedky, nemal kam ísť, nemal ani peniaze na jedlo, či oblečenie. Žalobca si zamestnanie našiel až po čase v zahraničí. Akékoľvek finančné odškodnenie nedokáže napraviť ujmu, ktorú žalobca utrpel, resp. navrátiť jeho postavenie v spoločnosti alebo bolesť, ktorú si vytrpel. Ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a je právne bezvýznamné, či k takémuto zásahu došlo zavinene, alebo nezavinene. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením, je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Výška nemajetkovej ujmy je vyjadrená dostatočne, logicky a zrozumiteľne po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania a väzby, preukázaných dopadov trestného stíhania a väzby do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, je primeraná, zodpovedajúca všeobecnej predstave o spravodlivosti a slušnosti. Žalobca podľa výpisu s registra trestov ku dňu 07.08.2015 nemal záznam v registri, nemá ho doposiaľ. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

9. Žalovaný sa k žalobe vyjadril dňa 19.10.2018, žiadosť o predbežné prerokovanie posúdil ako nedôvodnú a nárok žalobcu neuspokojil, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.

10. Poukazuje na § 22 ods. 2,3 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby sa odvíja od okamihu, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) toto rozhodnutie. Zo skutkového stavu trestného konania žalobcu sp. zn. F--XXXX je zrejmé, že najneskôr dňa 03.06.2003 bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené žalobcovi (s najväčšou pravdepodobnosťou to bolo už dňa 29.04.2003), nakoľko dňa 03.06.2003 prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave zamietol pod č. 2KV 5/2003 sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Desaťročná (objektívna) premlčacia doba tak uplynula najneskôr dňa 03.06.2013, žalobca si uplatnil svoj nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie na MS SR až dňa 19.02.2018, t. j. viac ako 4 roky po uplynutí premlčacej doby. K podaniu žaloby zo strany žalobcu došlo až dňa 22.10.2018, t. j. po uplynutí premlčacej doby. Vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe poukazuje na § 23 zákona č. 58/1969 Zb., začiatok plynutia premlčacej 1-ročnej doby v prípade rozhodnutia o väzbe spája s okamihom nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. Y. D. XX/XX/XXXX-XX zo dňa 15.12.2015 o zastavení trestného stíhania žalobcu nadobudlo právoplatnosť dňa 25.12.2015, posledným dňom premlčacej doby bol najneskôr 25.12.2016. Žaloba bola podaná až dňa 22.10.2018, t. j. po uplynutí jednoročnej premlčacej doby. S poukazom na zásadu hospodárnosti tak žiada nárok žalobcu zamietnuť.

11. K existencii nezákonného rozhodnutia žalovaný uvádza, že v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. dospela rozhodovacia prax súdov SR k záveru, že v prípade zastavenia trestného stíhania/oslobodenia spod obžaloby, je spôsobilým titulom podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb. výlučne uznesenie o vznesení obvinenia (za predpokladu, že ide o právoplatné nezákonné, t.j. contra legem rozhodnutie, ktoré zrušil príslušný orgán pre nezákonnosť a poškodený využil možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok). Nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie. V konkrétnom konaní o náhradu škody by muselo byť preukázané, že pre rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní v dobe, kedy boli vydané, neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Poukazuje pri tom na rozsudok ESLP Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20.06.2013, sťažnosť č. 57404/08, a rozhodnutie KS v Bratislave č. k. 8Co 251/2010-103 z 22.05.2012, uznesenia ÚS SR I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 07.11.2012, podľa ktorých nemožno pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, vychádzať len z dôsledkov zastavenia konania bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci....“je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom.“

12. Žalovaná zastáva názor, že v danom prípade vzhľadom na existenciu skutočností nasvedčujúcich záveru, že bol spáchaný trestný čin medzi inými aj žalobcom, bolo dôvodné vzniesť voči žalobcovi obvinenie, vykonať všetky úkony za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu, riadne zaobstarať a vyhodnotiť dôkazy, posúdiť skutok a vyvodiť závery, a to obzvlášť v situácii, keď žalobca vystupoval ako konateľ vo viacerých spoločnostiach obchodujúcich so spoločnosťou J., C..R.. G., ktorá dodávala minerálne oleje, ktoré boli následne predávané konečným spotrebiteľom ako motorová nafta, t. j. existovalo dôvodné podozrenie o participácii žalobcu ako konateľa spoločnosti D., R..K..S., ktorá uzatvárala kúpne zmluvy so spoločnosťou J., C..R.. G.. Na základe uvedeného nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné rozhodnutie.

13. Zodpovednosť štátu za škodu je objektívna, bez liberačného dôvodu, nejde o zodpovednosť absolútnu v tom zmysle, že by nastupovala bez výnimky vždy, ak sú splnené predpoklady zodpovednosti. Základnou podmienkou pre vznik nároku je taký výsledok konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotyčného, resp. právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok, v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby. Právo na náhradu škody nemá ten, kto si vzatie do väzby sám zaviniť. Pre posúdenie, či si obvinený

zavinil väzbu sám, sú významné skutočnosti, ktoré sú predpokladom pre vzatie obvineného do väzby. Tieto skutočnosti sú odlišné od skutočností, ktoré sú predpokladom pre začatie trestného stíhania a pre vznesenie obvinenia, ku ktorému dôjde v prípade, ak konkrétne skutočnosti nasvedčujú tomu, že bol určitou osobou spáchaný trestný čin. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody pritom vychádza z rozhodnutia o väzbe vydaného v trestnom konaní, bez toho, aby bol oprávnený preskúmať, či a ktoré väzobné dôvody trvali. Zaoberá sa len tým, či poškodený sám zavinil niektorý z väzobných dôvodov, ktoré súd rozhodujúci o väzbe považoval za naplnené. Otázkou zavinenia väzby je potrebné skúmať komplexne, nielen vo svetle výsledku trestného konania, ale predovšetkým vo vzťahu ku konaniu žalobcu, ktoré bolo dôvodom vzatia do väzby. Žalobca sa svojím prístupom v rozpore s predpokladanou (a nevyhnutnou) obozretnosťou podnikateľa vystupujúceho v obchodnoprávných vzťahoch sám dostal do situácie, kedy ho súd vzhľadom na skutkové okolnosti veci musel vziať do väzby, keďže bol v kontakte s niektorými dôvodne podozrivými osobami, bol konateľom spoločnosti D., R..K..S.. podieľajúcej sa na obchodovaní s minerálnymi olejmi, ktoré bolo predmetom dotknutého trestného stíhania, t. j. existovali dôvody väzby zavinené samotným žalobcom. Poukazuje na rozs. NS sp.zn. 5Cdo 150/2003 zo dňa 20.10.2005, podľa ktorého pozbavenie osobnej slobody, ktorá je ústavne chránená v čl. 17 Ústavy SR, má svoj ústavný rámec a presné pravidlá. Do väzby možno vziať len osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie a len na základe rozhodnutia súdu. Ak v čase zásahu sú splnené zákonom predvídané podmienky, ide o zásah zákonný, a preto aj oprávnený. Zastavenie trestného stíhania v prípade žalobcu žiadnym spôsobom nespochybuje skutočnosť, že v čase rozhodovania o väzbe existovali dôvody väzby, žalobcovi nevzniklo v tejto súvislosti právo na náhradu škody.

14. Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami vydanými pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z., sa riadi dovtedajšími predpismi, t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. Tento zákon nepozná inštitút nemajetkovej ujmy, tento bol do právneho systému včlenený až zákonom č. 514/2003 Z. z. (poukaz na rozsudok NS ČR zo dňa 19. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 762/2004, uznesenie NS ČR zo dňa 28. 6. 2006, sp. zn. 25 Cdo 159/2005). Ústava SR v čl. 46 ods. 3 priznáva právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Je však potrebné vnímať i ustanovenie čl. 51 Ústavy SR, v zmysle ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy je možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Keďže predmetný zákon ustanovenia o škode, jej formách a spôsobe náhrady neobsahuje, subsidiárne sa v tomto prípade (s výslovným odkazom uvedeným v § 20 zákona č. 58/1969 Zb.) pre výklad pojmu škoda uplatňujú ustanovenia OZ o škode a spôsobe jej náhrady (§ 442 a nasl.), v zmysle ktorých sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk, vo výnimočných, zákonom určených prípadoch i náhrada nemajetkovej ujmy. Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahrádzajúci od 01.07.2004 zákon č. 58/1969 Zb.) už ustanovenia o spôsobe a rozsahu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci upravuje osobitne, vrátane možnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy. V § 27 ods. 2 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je výslovne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Zmena právnej úpravy znamenajúca rozšírenie práv nemôže zakladať účinky tohto rozšírenia spätne i na právne skutočnosti a vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny. Nie je možné hovoriť ani o možnosti pripustenia tzv. nepravej retroaktivity zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko táto je výslovne vylúčená práve prechodnými a záverečnými ustanoveniami uvedeného zákona. Odôvodnenosť nemožnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním v režime zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval vo svojej rozhodovacej činnosti aj NS SR, podľa ktorého „ čl. 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo zadržania v rozpore so svojimi skoršími ustanoveniami (len) za nezákonné zatknutie alebo zadržanie (väzbu), a nie za ich celé trestné stíhanie; zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (len) podmienkou vzniku nároku na odškodnenie (uznesenie NS SR zo dňa 31.07.2012, sp. zn. 6Cdo 37/2012). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za použitia čl. 5 ods. 5 Dohovoru je teda možné priznať len za splnenia podmienok obsiahnutých v zákone č. 58/1969 Zb. vzťahujúcich sa k rozhodnutiu o väzbe/treste podľa druhej hlavy zákona (§ 5 - 8), takejto náhrady sa nie je možné dovolávať v súvislosti so vznesením obvinenia, resp. s následným vedením trestného stíhania.

15. Žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej celkovej výške 55.000 Eur s prísl. V súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy. Konanie o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je typickým sporovým konaním, na ktoré sa vzťahuje zásada kontradiktórnosti zakotvená v

čl. 8 zákona č. 160/2015 Z. z. „Civilný sporový poriadok“. Žalobca je povinný vznik nemajetkovej ujmy aj jednoznačne preukázať (uznesenie ÚS SR zo dňa 14. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 361/2010, uznesenie NS SR zo dňa 29. 9. 2015, sp. zn. 4Cdo/436/2014). Hoci výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Musí sa jednať o zadosťučinenie primerané, ktoré poskytne poškodenej osobe vhodnú a účinnú nápravu. Priznaná finančná náhrada by nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (spôsobené napr. telesnými zraneniami - Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko). Aj NS SR skonštatoval, že „priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach“ (rozsudok NS SR, sp. zn. 4Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006). Poukazuje aj na odškodnenie nezákonného pozbavenia osobnej slobody priznávané ESLP, napr. rozhodnutie v prípade W. proti SR (odškodnený sumou 8.000 Eur), F. proti SR (odškodnený sumou 12.000 Eur), J. proti SR (odškodnený sumou 8.000 Eur), keď sťažovatelia boli vo väzbe bez rozhodnutia príslušného orgánu. S poukazom aj na nález ÚS SR sp.zn. III. ÚS 147/06 z 6. 12. 2006 a nadväzujúci rozsudok ESLP zo 17. 07. 2012 v prípade W. proti SR, priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku je oprávnený ustáliť výlučne súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy, tzn. nemôže ísť o ľubovôľu súdu, prihliadať treba aj na hmotnoprávne predpisy, ktoré odškodnenie priamo upravujú, a to zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (bol nahradený od 01.01.2018 zákonom č. 274/2017 Z.z.), nie je možné osobám domáhajúcim sa náhrady nemajetkovej ujmy priznávať vyššie alebo porovnateľné sumy ako v prípadoch, ak bola trestným činom spôsobená smrť alebo ujma na zdraví (NS SR sp. zn. 6MCdo/15/2012). Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z., „ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z., celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Hoci zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval limity pre výšku náhrady nemajetkovej ujmy, keďže neumožňoval ani jej priznanie, judikatúra celkom jednoznačne limity vzhľadla v iných hmotnoprávných predpisoch, ktorých aplikácia je nevyhnutná z dôvodu zachovania primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia či smrť.

16. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je nutné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Je to priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Z dôvodu, že v prípade žalobcu neexistuje spôsobilý titul pre uplatnenie práva na náhradu škody ako ani škoda/nemajetková ujma, v prejednávanej veci nie je možné dospieť ani k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi namietaným nezákonným rozhodnutím a žalobcom tvrdenou škodou/nemajetkovou ujmu. Skúmanie splnenia tejto podmienky je de facto nemožné, nakoľko žalobca v podanej žalobe uviedol dva tituly, ktoré mu mali nemajetkovú ujmu (škodu) spôsobiť, čo však súčasne znemožňuje skúmať existenciu samotnej príčinnej súvislosti.

17. K uplatnenému úroku z omeškania od 20.02.2018 žalovaná uvádza, že tento nie je opodstatnený, pretože v tom čase neexistoval žiadny dlh žalovanej voči žalobcovi, ktorý by bol splatný. Výška priznanej náhrady je závislá od úvahy súdu, pričom rozsudok o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy má konštitutívny charakter. Omeškanie vzniká až po uplynutí lehoty na plnenie vyplývajúcej z rozhodnutia vo veci samej. Poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 14.03.2012 sp. zn. 6Cdo/185/2011, ktorý judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

18. Nakoľko podľa žalovanej nie sú naplnené kumulatívne podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., ako aj na vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku v zmysle § 22 ods. 2 a § 23 zákona č. 58/1969 Zb., žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatňuje náhradu trov konania.

19. Zástupca žalobcu vo svojom ďalšom vyjadrení (replika č.l. 55 a nasl.) uviedol, že s námietkou premlčania žalobcu nesúhlasí, poukázal na nález ÚS SR č. k.: III. ÚS/44/2017-25 zo dňa 21.11.2017: „Keďže sťažovateľ nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pretože táto uplynula skôr, ako bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, pričom zastavenie trestného stíhania bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody, vznesenie námietky premlčania možno v tomto prípade považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi.“ Žalobca nemal legitímny dôvod na uplatnenie náhrady škody vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu - uzneseniu o vznesení obvinenia, ani vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe v desať ročnej premlčacej dobe, pretože rozhodnutie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX, ktorý rozhodol uznesením podľa § 215 ods. 1 písm. c) TP o zastavení trestného stíhania žalobcu, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť až dňom 25.12.2015. Trestné konanie prebiehalo viac ako desať rokov a jeho výsledkom bolo zastavenie trestného stíhania, žalobca objektívne nemohol uplatniť právo na náhradu škody, ktoré uplatnenie mu umožňoval zákon č. 58/1969 Zb. pred uplynutím desaťročnej lehoty od doručenia rozhodnutia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015, ktorým boli zrušené nezákonné predchádzajúce rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní. Pokiaľ by si žalobca na súde uplatnil nárok na náhradu škody pred rozhodnutím o zastavení trestného stíhania, znamenalo by to bez pochybností jeho odmietnutie pre predčasnosť, a keďže podľa žalovanej je neskoršie uplatnenie už premlčané, tak z toho vyplýva záver, že žalovaná by po uplynutí desiatich rokov od doručenia (oznámenia) nezákonného rozhodnutia nebola za svoje nezákonné postupy a rozhodnutia žiadnym spôsobom sankcionovaná a žalobca by nedosiahol žiadnu satisfakciu zo strany štátu za nezákonné postupy a rozhodnutia.

20. V prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ako aj o opakovaných rozhodnutiach o väzbe žalobcu má zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnili predpoklady o spáchaní trestného činu žalobcom, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, rovnako nezákonné sú potom aj opakované rozhodnutia o väzbe žalobcu, ktoré nadväzovali na nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia. Právoplatnosťou rozhodnutia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie skončilo voči žalobcovi, zanikli účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a nenastal dôvod, resp. neexistoval dôvod na väzobné stíhanie žalobcu. V náleze ÚS SR zo dňa 21.11.2017 je uvedené: „že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. (Uznesenie NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010).“

21. Žalobca vo vyjadrení pripomína, že zo žaloby žalobcu zo dňa 19.10.2018 je zrejmé, že sa nedomáha náhrady škody, ale náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukazuje na prezumpciu nevinu, nedokázaná vina ma rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Z právoplatného rozhodnutia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX je možné bez pochybností ustáliť záver, že vznesenie obvinenia voči nemu bolo protizákonné a na základe takéhoto protizákonného rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní (súd neskúma pri rozhodovaní o väzbe vinu, či nevinu obvineného) v príčinnej súvislosti došlo k nezákonným a opakovaným rozhodnutiam súdov o väzbe, ako aj predĺžení väzby u žalobcu. Išlo spolu o 514 dní strávených vo väzbe, napriek opakovaným námietkam a sťažnostiam žalobcu. K prezentovanému názoru žalovanej o nemožnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia v režime zákona č. 58/1969 Zb. opätovne poukazuje na rozsudok KS Bratislava č.k. 4Co/96/2017 zo dňa 26. 04. 2017, na rozhodnutie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné aplikovať čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 a ods. 5, čo je v zhode s rozhodnutím NS SR z 31.5.2007, sp.zn. 4Cdo 177/2005, o potrebe posudzovania nároku na uhradenie nemajetkovej ujmy v kontexte s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru i v prípadoch posudzovaných podľa zák. č. 58/1969 Z.z.“ Žalobca navrhol vypočuť 2 svedkov, a to Z. R., ktorý poznal dôverne vzťah žalobcu s jeho bývalou priateľkou od začiatku, keď začali spolu žiť a až do konca, keď žalobcu opustila táto

jeho priateľka. Žalobca u navrhnutého svedka aj prespával, čím môže súdu ozrejmiť ťažkosti žalobcu so začlenením do života po prepustení u väzby. Navrhuje tiež predvolať svedka H. V., ktorý ako kamarát mu pomáhal začleniť sa opäť do života. V závere podania upravil žalobný petit, pričom žiada od žalovaného zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 55.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, bez úrokov z omeškania.

22. V ďalšom podaní žalobcu zo dňa 30.10.2019 v súvislosti s vysloveným predbežným právnym posúdením na nariadenom pojednávaní uviedol, že upúšťa od náhrady nemajetkovej ujmy podľa §5 zákona č. 58/1969 Zb., škody sa z uvedeného titulu nedomáha. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. rovnaké dôsledky ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, ako aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na článok 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru.

23. V ďalšom podaní žalobcu zo dňa 31.12.2019 poukazuje na nález ÚS SR č. k.: III. ÚS/44/2017-25 zo dňa 21.11.2017, podľa ktorého rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vychádzať z toho, že trestné stíhanie nemalo byť začaté. Poukazuje aj na uznesenie NS SR č.k. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019 podľa ktorého, ak žalobca nie je schopný presne určiť výšku škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím, pričom preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, súd určí výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a okolností prípadu.

24. Súd vec prejednal v zmysle § 180 Civilného sporového poriadku na pojednávaní, konanom dňa 25.09.2019, 29.01.2020 a 24.06.2020, oboznámil sa s prednesmi, vyjadreniami zástupcov strán, vykonal výsluch žalobcu, svedkov, vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: žalobný návrh, vyjadrenie žalovaného zo dňa 19.10.2018, vyjadrenie žalobcu - replika zo dňa 12.04.2019, ďalšie vyjadrenia žalobcu zo dňa 30.10.2019 a 31.12.2019, uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX, oznámenie MS SR o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 15.08.2018, odpoveď OS Trnava zo dňa 05.04.2017, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, z ktorých ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

25. Dňa XX.XX.XXXX S. XX:XX hodiny bol žalobca zadržaný vyšetrovateľom Krajského úradu justičnej polície PZ v Trnave podľa § 75 TP. Uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ Trnava zo dňa 29.04.2003 sp. zn. F.-X/OVEK-XXXX podľa § 160 TP bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie podľa § 163 ods. 1 TP voči v uznesení uvedeným osobám pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 TZ v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 TZ a ďalším uznesením zo dňa 30.04.2003 vzniesol obvinenie pre rovnaké trestné činy aj voči žalobcovi a ďalším obvineným, následne Okresný súd Trnava dňa 01.05.2003 rozhodol uznesením pod č.k.: Tpr 80/2003 podľa § 68 ods. 1 TP z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP a žalobcu zobral do väzby, väzba začala dňa XX.XX.XXXX S. XX:XX hodiny v ÚVV Leopoldov. Voči uvedenému uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia žalobca podal sťažnosť, ktorá bola Krajskou prokuratúrou v Trnave dňa 03.06.2003 pod č.k.: 2KV 5/2003 zamietnutá. Žalobca podal voči uzneseniu o vzatí do väzby Okresného súdu Trnava sťažnosť, Krajský súd v Trnave dňa 03.07. 2003 pod č.k.: 3Tpo 37/2003 sťažnosť zamietol. Na návrh prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 10.10.2003 podľa § 71 ods. 1 TP Okresný súd Trnava dňa 17.10.2003 pod č.k.: Tpr 198/2003 rozhodol podľa § 71 ods. 1 TP a žalobcovi predĺžil väzbu do 28.04.2004, nakoľko trestná vec je zložitá, nie je ukončené vyšetrovanie. Žalobca podal voči uzneseniu sťažnosť, Krajský súd v Trnave jeho sťažnosť zamietol. Žalobca podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu dňa 05.02.2004, táto bola dňa 23.02.2004 Okresným súdom Trnava zamietnutá pod č.k.: Tp 24/2004. Na základe podnetu na predĺženie väzby Prezídia PZ Banská Bystrica pod ČVS:J.-XX/BOK-R.-A.-XXXX zo dňa 30.03.2004 podala Krajská prokuratúra v Trnave dňa 02.04.2004 pod č.k.:XKv XX/XXXX-XXXX návrh na Okresný súd Trnava na predĺženie väzby do 28.10.2004. Okresný súd Trnava dňa 08.04.2004 pod č.k.: Tp 71/2004 podľa § 71 ods. 1 TP predĺžil žalobcovi väzbu do 28.10.2004, nakoľko išlo o rozsiahlu trestnú činnosť. Žalobca podal voči uvedenému rozhodnutiu sťažnosť, Krajský súd v Trnave pod č.k.: 4 Tpo 46/ 2004 dňa 10.06.2007 jeho sťažnosť zamietol. Žalobca podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, táto bola dňa 22.06.2004 Okresným súdom Trnava zamietnutá pod č.k.: Tp 84/2004. Krajský súd v Trnave

pod č.k.: 5 Tpo 52/2004 dňa 24.08.2004 zamietol sťažnosť žalobcu, ktorú podal proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Krajská prokuratúra v Trnave dňa 21.06.2004 vydala príkaz na premiestnenie žalobcu z ÚVV Leopoldov do ÚVV Banská Bystrica. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR pod č.k.: Y. D. XXX/XX-XXX dňa 22.09.2004 rozhodol uznesením podľa § 72 ods. 1 TP, žalobcu prepustil ihneď na slobodu. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX podľa § 215 ods. 1 písm. c) TP bolo trestné stíhanie žalobcu za trestný čin skrátenia dane a poisťného podľa § 148 ods. 1,5 TZ v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 TZ zastavené, pretože bolo nepochybné, že skutok žalobca, ako obvinený, nespáchal.

26. Žalobca následne podal dňa 19.02.2018 na MS SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku spôsobeného nezákonnými rozhodnutiami a uplatnil si náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55. 000 Eur za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, o väzbe orgánmi činnými v trestnom konaní s poukazom na negatívny dopad trestného stíhania a väzby. Žalovaný listom zo dňa 15.08.2018 posúdil žiadosť žalobcu za nedôvodnú, nakoľko nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci. Skutkový priebeh trestného konania ako aj väzby sú v konaní nesporné.

27. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, a to za pobyt vo väzbe v trvaní 514 dní a za nezákonné trestné stíhanie v trvaní viac ako 12 rokov (od vznesenia obvinenia vyšetrovateľom PZ z 30.04.2003 do právoplatnosti rozhodnutia Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR tj. do 25.12.2015), ktoré spôsobilo u žalobcu nemajetkovú ujmu v podobe vzniknutých stresov, bezsenných nocí, strachu a obavy z odsúdenia, hrozby straty slobody na dvanásť rokov. Žalobca má za to, že sa stal obeťou protizákonného a protiústavného konania orgánov činných v trestnom konaní, s poukazom na rozhodnutie ÚŠP GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX o zastavení trestného stíhania.

28. Existencia uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej z uvedeného trestného stíhania a väzby je sporná. Žalovaný popiera existenciu uvedeného nároku, pričom má za to, že priznanie nemajetkovej ujmy zákon č. 58/1969 Zb. neprípúšťa, ak by aj prichádzal do úvahy, nárok považuje za premlčaný, ďalej namieta splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci - a to existenciu nezákonných rozhodnutí, ako aj existenciu vzniku nemajetkovej ujmy a následne aj príčinnej súvislosti, ktorú žalobca nepreukázal.

29. Na pojednávaní nariadenom dňa 25.09.2019 strany sporu zotrvali na svojich argumentoch vyslovených v písomných podaniach. Zástupca žalobcu objasnil účasť žalobcu v spoločnosti D., R.. R.. K.. S., v roku 1999 pán L. G. ponúkol žalobcovi spolu s pánom C. F. prevzatie firmy D., R.. R.. K..S., priniesol všetky písomnosti potrebné na zmenu spoločnosti s ručením obmedzeným, následne žalobca sa stal konateľom tejto spoločnosti namiesto A.. P., s bývalým majiteľom sa nikdy nestretli. Žalobca niekoľkokrát z účtu spoločnosti vyberal peniaze za prítomnosti pána G., ktorý žalobcovi uviedol, že sú to peniaze zo starých pohľadávok tejto firmy, tieto mu boli vždy odovzdané. Z trestného spisu ako aj z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 15.12.2015 vyplýva, že táto firma bola založená ako zmluvný partner J. G.. Z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry je zrejmé, že žalobca s týmito transakciami nemal nič spoločného, bol to jeden z dôvodov, prečo bolo zastavené trestné stíhanie. Trestné stíhanie bolo zastavené po viac ako 13 rokoch, nie je dodnes ukončené. Zástupca žalobcu zastáva názor, že žalobcu zobrali orgány činné v trestnom konaní do väzby neoprávnene, ich rozhodnutie bolo povrchné a nebolo skúmané individuálne zavinenie, resp. účasť žalobcu, ktorý bol zahrnutý anblok do organizovanej skupiny, ktorá vykupovala minerálne oleje a predávala ako motorovú naftu. Poukazuje na skutočnosť, že od vzatia do väzby bol žalobca vypočutý po 8 mesiacoch. Firma D., R.. R.. K..S., A.: XX XX XX XX, bola využitá spoluobvinenými ako „biely kôň“.

30. Pri výsluchu žalobca na pojednávaní uviedol, že pred väzbou žil s priateľkou cca 8 rokov, budovali si spoločnú budúcnosť, bývali u jeho rodičov, zhruba 3 roky podnikali, živnosť bola vedená na priateľku, išlo o živnosť - nákup a predaj spotrebného tovaru. Relatívne sa im darilo, pokiaľ si po neho neprišli policajti, zobrali ho do CPZ do Trnavy, na vypočutie, odkiaľ sa už nevrátil, až po 1,5 roku, bolo to preňho utrpenie. Žalobca svoju situáciu opísal slovami: „strácať všetko, čo ste mali a rozhodnutie súdu, že vás berú do väzby, pre normálne človeka, to je koniec života“. S priateľkou si dovtedy plánovali založenie rodiny, jedného dňa je to celé preč. Po návrate z väzby sa vrátil domov k rodičom, v prvom rade išiel k priateľke, tá ho odmietla, písali si, ale aj v listoch mu naznačovala, že ich vzťah ďalej pokračovať

nebude, povedala mu, že ona s basistom žiť nebude, že ona je mladá, že chce žiť, že to nemá význam, aby ona čakala, kým ho opäť zavrú. Priateľka sa odsťahovala z domu jeho rodičov cca po mesiaci od jeho väzby, necítila sa v dome dobre. Ona sa vtedy psychicky zrútila, začala s drogami, s alkoholom. Žalobca sa to dozvedel, až po návrate domov. Súrodenci (3 bratia, 1 sestra) boli proti nemu tiež, došlo tam aj k fyzickej potýčke s bratom. Žalobca bol nútený si hľadať riešenie s bývaním, ostal sám. Mal síce priateľov, ale nevedeli sa vžiť do jeho situácie. Tak odišiel do Čiech, kde si našiel prácu, postupne sa zregeneroval. Do Čiech odišiel zhruba mesiac po návrate z väzby, išiel tam cez agentúru práce z Trenčína, išlo o montážne práce, v závode bol zhruba 4 roky, býval na ubytovni. Potom prišla kríza, všetkých zo Slovenska poprepúšťali, hľadal si ďalšiu prácu, potom začal pracovať Piešťanoch, to trvalo krátko, v Piešťanoch si do podnájmu zobral byt, potom prešiel do Bratislavy, obmieňalo sa to. Rodičia v čase, keď sa vrátil, ešte žili, komunikovali spolu, ale nebolo to ako predtým. Otec povedal, že ho už v dome nechce vidieť, matka sa ešte prikláňala na jeho stranu, chcela pomôcť, ale žalobca sa nechcel medzi rodičov stavať. So súrodencami to bolo podobne, neverili v jeho nevinu, v papieroch bolo vraj jasne napísané, že je trestne zodpovedný. Brali ho ako vinného, nikto neveril v jeho nevinu.

31. Na otázku, v akom časovom horizonte ho vypočuli po vzatí do väzby uviedol, že vo väzbe si ho nikto nevšímal, asi 8 mesiacov trvalo, kým ho prišiel niekto vypočuť. Už tam bolo vidieť, že s tým nemá nič spoločné. V CPZ na tretí deň ho začali vypočúvať, išlo o predĺženú väzbu, bolo to v posledný deň, vypočutie ani nebolo ukončené a niečo mu dali rýchlo podpísať, ani nevedel, čo podpísal, ťažko to opísať, kto to nezažil, tak nevie. Potom postupne, keď už bol von z väzby, predvolávali ho na výsluchy. Musel si v práci vymýšľať, keď bol zamestnaný v Piešťanoch po vrátení z Čiech, po cca 5 rokoch, kvôli väzbe bol prepustený z práce, lebo policajti prišli po neho do práce, myslí si, že to bol následok toho, že bol stíhaný. Myslí si, že bol dobrý pracovník. Keď súd rozhodoval o väzbe, dával sťažnosti, všetky boli zamietnuté. Aj proti vzneseniu obvinenia, to trvalo niekoľko rokov. Či bol vypočutý aj prokurátorom ŠP, žalobca si nespomína, myslí, že len políciou. Nespomína si, či uznesenie o zastavení trestného stíhania z r. 2015 mu bolo doručené poštou. Momentálne býva v R. na ubytovni, s bratom sa nebaví.

32. Svedok Z. R.Š. pri výsluchu uviedol, že so žalobcom sú dlhoroční kamaráti 20 rokov, dávno spolu podnikali - predávali textil, charakterizuje ho veľmi kladne, ľudsky a kamarátsky len pozitívne, dôverovali si. Bol prekvapený, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní žalobcu, vedel, že niekto ho do toho namočil, tušil to vzhľadom na jeho povahu. Svedok popisuje, že žalobca žil s priateľkou v rodičovskom dome, chodili aj k jej rodičom, bol tam dobrý vzťah, môže to len kladne hodnotiť. Svedok popisuje, že po návrate z väzby mal žalobca doma problémy, v rodine, aj s priateľkou, padlo im podnikanie, podnikali s textilom, tovar museli rozpredať, on ako kamarát vedel, čo je vo veci, snažil sa mu pomôcť, párkrát u neho žalobca prespal. Potom chcel ísť do ČR, čo aj zrealizoval, chcel začať nový život, posunúť sa ďalej. Vzťah s priateľkou R. sa potom rozpadol, rozišli sa. Ona bola z toho mimo, žalobca sa potom zmenil, veselý nebol, bol zronený, všetko sa mu rozsypalo, rodina, priateľka, podnikanie a atď. Svedok mu však stále dôveroval, teraz sú v kontakte 2-3x mesačne.

33. Svedok H. V. pri výsluchu uviedol, že pozná žalobcu od malička, boli susedmi, keď býval v rodičovskom dome, jeho rodičia už zomreli. O všetkom sa dozvedel od priateľky žalobcu, ktorá jedného dňa prišla k nim a povedala, čo sa stalo. Viackrát bolo počuť z ich rodičovského domu, že žalobcu vyhadzujú, kričali po sebe. Svedok žalobcu poznal ako obyčajného suseda, dalo sa s ním povyprávať. Keď aj prišiel na kávu, normálne sa rozprávali. Býval u rodičov aj s priateľkou, podnikali spolu, mali oblečenie a potom, keď ho zobrala polícia, museli to predať. Aj v obci sa vypytovali, či ho videli, nevideli, že je vo väzbe, že ho zobrali. Vedel, že po tom, čo sa vrátil z väzby, bol taký nesvoj, hľadal si zamestnanie, vedel, že išiel do ČR, z domu ho rodičia vyhadzovali, po prepustení nebol taký, ako predtým. Keď došiel odtiaľ, tak utrpela jeho psychika, bol taký skormútený. Keď sa teraz občas stretnú náhodne, nepýta sa ho na minulosť. Nevie, kde býva, v rodičovskom dome býva jeho brat.

34. Na otázku súdu ohľadne podania zástupcu žalobcu zo dňa 30.10.2019 a následne predneseného predbežného právneho posúdenia súdom na pojednávaní dňa 29.01.2020 právny zástupca žalobcu uvádza, že na uplatnení nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe trvá s poukazom na právny názor vyšších súdnych autorít prezentovaných v uzn. IV.ÚS 11/2019.

35. Žalobca v rámci záverečnej reči zopakoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvodzuje z uznesenia o začatí trestného stíhania a uznesenia o jeho vzatí do väzby, tieto uznesenia považuje za nezákonné, nakoľko trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené. Zastavenie trestného stíhania rovnako

ako oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. S poukazom na nález ÚS SR pod č.k. III. ÚS 754/2016 zastáva názor, že nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu mu prináleží podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 5 ods. 1 a ods. 5. Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o jeho trestnom stíhaní a väzbe, nebyť nezákonného začatia trestného stíhania voči žalobcovi nedošlo by u neho ani k vážnym zásahom do jeho osobnej slobody, k vyvolaniu mnohých negatívnych dopadov na jeho osobný život a životný osud, k životným útrapám, psychickým krízam, k nemožnosti zamestnať sa, nútenému odchodu do zahraničia a tiež k strate zamestnania, k odmietnutiu spoložitia jeho priateľkou, rodičmi, či súrodencami. Uvedené dôsledky sú následkom nezákonného trestného stíhania. Na základe uvedeného žiada priznať uplatnený nárok.

36. Žalovaný v rámci záverečnej reči poukázal na podanie žalobcu zo dňa 30.10.2019, v zmysle ktorého má za to, že v časti náhrady nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe, t.j. uznesenia OS Trnava zo dňa 01.05.2003 vzal žalobu späť, pričom žalovaná s uvedeným úkonom súhlasila na pojednávaní dňa 29.01.2020, z uvedeného dôvodu predmetom konania zostal iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu uznesenia o vznesení obvinenia. Poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.08.2010, sp. zn. 6Sžo/372/2009, podľa ktorého nie je možné späťvzatie žaloby vziať ďalším úkonom späť. V ostatnom poukazuje na už vyslovené námietky o nemožnosti priznania nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., ak titulom nie je nezákonné pozbavenie osobnej slobody, čiže rozhodnutie o väzbe alebo o treste, ale je týmto rozhodnutím uznesenie o vznesení obvinenia (poukaz na uzn. NS SR sp. zn. 6Cdo 37/2012 zo dňa 31.07.2012).

Nález ÚS SR zo dňa 24.01.2017 sp.zn. III ÚS 754/2016 považuje žalovaný za ojedinelé rozhodnutie - jednorázový odklon od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR. Opätovne poukazuje na neunesenie dôkazného bremena o vzniku nemajetkovej ujmy vo výške 55.000 Eur. Pri určovaní primeranosti je nutné prihliadať na osobitné predpisy hmotného práva (zákon č. 517/2008 Z.z., č. 412/2012 Z.z.) judikatúru NS SR, ÚS SR a ESLP. Poukazuje na uzn. NS SR 6MCdo 15/2012 zo 30.09.2013, podľa ktorého súdy postupujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy podľa voľnej úvahy, avšak spolu s hmotnoprávnymi predpismi- konkrétne zákonom č. 215/2006 Z.z. (aktuálne č. 274/2017 Z.z.). Žalovaný poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia NS SR a potrebu reflektovať judikatúru ESLP.

V ďalšom spochybňuje vznik nemajetkovej ujmy kumuláciou dvoch titulov, pričom v priebehu konania žalobca neuviedol, aká nemajetková ujma mu vznikla v príčinnej súvislosti konkrétne z ktorého titulu, toto neupravil žalobca ani po čiastočnom späťvzatí. Na základe uvedeného žiada žalobný návrh zamietnuť v celom rozsahu.

37. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie o tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pre jej doručenie žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

Podľa § 146 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa Listiny základných práv a slobôd, čl. 36 ods.3, každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, ktorým je zákon č. 58/1969 Zb.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 2 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 3 zák. č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb, nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb, ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/vyhlasene_znenie.html>) zrušené alebo zmenené.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody nemá ten, a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

Podľa § 8 zák. č. 58/1969 Zb., zodpovednosti podľa ustanovení § 5 a 6 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/vyhlasene_znenie.html> sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov.

Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 20 zák. č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- g) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- h) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- i) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- j) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

38. Nárok uplatňovaný žalobcom v žalobnom návrhu je nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený za nezákonné rozhodnutia v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (zákon účinný do 01.07.2003). Nakoľko k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania, ako aj rozhodnutia o väzbe došlo za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., nároky z uvedených nezákonných rozhodnutí treba s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. posudzovať podľa zákona, ktorý upravuje náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom štátu č. 58/1969 Zb.

39. Podľa § 9 ods. 1, veta druhá zákona č. 58/1969 Zb., ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania, ako aj rozhodnutie o vzatí do väzby, od ktorých sa odvíja nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, boli

vydané v trestnom konaní, pasívne vecne legitimovaným subjektom bol štát (Slovenská republika) v zastúpení ústredným orgánom, a to Ministerstvom spravodlivosti SR, čím je daná pasívna vecná legitimácia odporcu v spore.

40. Zákon č. 58/1969 Zb., ktorý je v prejednávanej veci nutné aplikovať, výslovne náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím neumožňuje. Je potrebné vychádzať subsidiárne z ustanovení OZ s poukazom na § 20 zákona č. 58/1969 Zb. Z § 422 ods. 1 OZ vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Napriek tomu však na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní sú totiž povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s Ústavou SR alebo medzinárodnou zmluvou podľa článku 11 Ústavy SR, a sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje.

41. Pri výklade zákona č. 58/1969 Zb. tak, aby bol tento výklad konformný s Ústavou SR treba prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy. Aktuálne účinný zákon č.514/2003 Z.z. už tento pojem výslovne upravuje, pričom jeho cieľ je identický ako pri zákone č. 58/1969 Zb., a to odškodniť osoby za škodu, ktorá im vznikla nezákonným rozhodnutím, prípadne nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci. Ak by neprichádzala do úvahy možnosť odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., boli oproti osobám, ktorým škoda vznikla z toho istého dôvodu, avšak za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla (denegatio justitiae). To znamená, že napriek tomu, že Slovenská republika je demokratický a právny štát (čl. 1 Ústavy SR), tieto osoby by nemali k dispozícii žiadny účinný právny prostriedok nápravy a odškodnenia (vo forme nemajetkovej ujmy) za takúto ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Nemôže v právnom štáte nastať situácia, kedy určitú osobu nezákonne vezmú do väzby, trestné stíhanie sa skončí jeho zastavením z dôvodu, že osoba skutok nespáchala, prípadne že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola niekoľko mesiacov vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že túto zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval. Uvedený záver súd zaujal aj z dôvodu, že inú formu nápravy a odškodnenia nemajetkovej ujmy v takomto prípade osobe nepriznáva ani aplikácia ustanovení §11 a nasl. OZ, ani aplikácia § 420 a nasl. OZ. Citované ustanovenie totiž je založené na súkromnoprávnej báze, to znamená, že ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. To znamená, že štát aj tu môže byť subjektom zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti, avšak len za predpokladu, že konal ako subjekt súkromného práva, teda ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu (nie pri výkone verejnej moci v nadradenom postavení). Pri výkone verejnej moci však orgány štátu konajú ako nadriadené subjekty, a to najmä v oblasti verejného práva (kam patrí odvetvie práva trestného). Je teda zrejmé, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie, je povinná sa procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní podriaďiť. Teda nejde o sféru občianskeho práva súkromného, preto aplikácia ustanovení § 11 a nasl. OZ nie je v danom prípade možná. Z rovnakých dôvodov nie je možná ani aplikácia § 420 a nasl. OZ.

42. Aj medzinárodné dokumenty v súvislosti s náhradou za ujmy utrpené následkom porušenia ľudských práv používajú terminológiu „spravodlivá náhrada škody“, „náhrada v peniazoch“, „plná náhrada za akúkoľvek stratu alebo ujmu“, pričom spravodlivá náhrada má obsahovať reštitúciu (navrátenie majetku alebo platbu za utrpenú ujmu alebo stratu, náhradu výdavkov vzniknutých ako dôsledok toho, že osoba sa stala obeťou /poškodenou) a kompenzáciu (ak reštitúcia už možná nie je, alebo ak spravodlivá náhrada nie je postačujúca). Je tak dôvodné, aby sa definícia škody v zákone č. 58/1969 Zb. nevníkala len ako majetková ujma, ale aby sa pre účely zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj pre účely všeobecnej zodpovednosti ponímanie škody vnímalo ako celková (tak majetková ako aj nemajetková) ujma.

43. Okrem uvedeného súd v danej veci vychádzal aj z rozhodnutia NS SR z 31.5.2007 sp. zn. 4 Cdo 177/2005, v zmysle ktorého „nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na

odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia §5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.“ Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „podstatnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bola otázka, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv tohto, na kom bola väzba vykonaná. Trestné stíhanie a v rámci neho i prípadný výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného pozbavenia osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady pozbavenia osobnej slobody (napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe) sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou. V zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5. Podľa Judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak nemateriálna.

44. Ak zákon č. 58/1969 Zb. nepozná a neupravuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, na úpravu premlčania nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom nemôže dopadať osobitná úprava tohto zákona týkajúca sa len práva na náhradu škody, t.j. § 22 a § 23. Je potrebné aplikovať všeobecnú premlčaciu dobu podľa OZ v zmysle § 20 zákona č. 58/1969 Zb., ktorý stanovuje subsidiaritu OZ, ako aj podľa § 853 OZ. Začiatok a dĺžku premlčacej doby je potrebné vymedziť v zmysle § 100 ods. 2 a § 101 OZ - trojročná premlčacia doba je počítaná od času, keď sa právo na náhradu nemajetkovej ujmy mohlo vykonať prvýkrát, ktorý moment splyva s okamihom právoplatnosti rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby, resp. zastavenia trestného stíhania (ide o podmienku vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tento deň je určujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby). Uvedené vyplýva z nálezu ÚS č. IV. ÚS 11/2019-13 zo dňa 10.01.2019. Ak teda v predmetnom prípade uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňom 25.12.2015, 3-ročná premlčacia doba uplynula v 25.12. 2018, žalobný návrh bol podaný v októbri 2018, bol teda podaný pred uplynutím premlčacej doby, námietka žalovaného o premlčaní nároku neobstojí.

45. V súvislosti s nálezom ÚS č. III. ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.01.2017 súd poukazuje aj na ustálený záver, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe aj za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Uvedená ustálená judikatúra tak vyvracia námietku žalovanej, že pokiaľ zákon č. 58/1969 Zb. nepozná inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a odškodnenie priznaním náhrady nemajetkovej ujmy je odôvodňované priamou aplikáciou čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, nemožno takto postupovať vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za samotné trestné stíhanie, pretože čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru sa vzťahuje iba na väzbu (nezákonné obmedzenie alebo pozbavenie osobnej slobody). Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim

rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005). Niet dôvodu dospieť k odlišnému záveru v prípade žalobcu, ak jeho trestné stíhanie bolo zastavené.

46. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou, resp. nemajetkovou ujmovou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.).

47. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzuje z uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a z uznesenia o vzatí do väzby, tieto považuje za nezákonné, nakoľko trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Skutky, ktoré sa mu kládli za vinu nespáchal, preto bolo trestné stíhanie voči nemu právoplatne zastavené. Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené, podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo treba zaoberať sa námietkou, či právoplatné zastavenie trestného stíhania má z hľadiska ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť, resp. zmena. Systematickým a logickým výkladom zákonného ustanovenia § 4 ods. 1,2 zákona č. 58/1969 Zb. a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania príp. aj oslobodenie spod obžaloby, majú v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z dôvodov, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia §5 ods. 2 a §6 ods. 3 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (negatívne vymedzenie).

48. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Vyplýva to napokon aj z uznesenia III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, z ktorého vyplýva záver, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, trestné stíhanie nemalo byť ani začaté. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. V konaní neboli preukázané skutočnosti v zmysle § 5 ods.2 zákona 58/1969 Zb., ktoré by zodpovednosť štátu za rozhodnutie o väzbe vylučovali. Súd poukazuje, že žalobca bol vzatý do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, tzn., že môže pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo v prípade, že existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti. V zmysle § 5 ods. 2a zákona 58/1969 Zb., na to, aby došlo k vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu nepostačuje zákonný dôvod väzby, ale musí byť splnená podmienka, že si obvinený väzbu zavinil sám, pričom zákon príkladne uvádza, aké konanie možno považovať za zavinenie väzby, nestačí samotné vyslovenie obavy, že obvinený napr. ujde, alebo bude v trestnej činnosti pokračovať, resp. pôsobiť na svedkov, takéto konanie žalobcu by muselo byť konkrétne preukázané. Žalovaná žiadne takéto konanie žalobcu nepreukázala, uvedené nevyplýva ani z odpovede OS Trnava zo dňa 05.04.2017 (č.l. 65) v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku, preto súd uvedenú odvolaciu námietku žalovaného o zavinení si väzby považuje za nedôvodnú. Súd má za to, že ak naviac samotné trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že skutok žalobca, ako obvinený nespáchal, pri oboch dôvodoch väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP je potom logicky vylúčené, že by si sám väzbu zavinil. Námietku žalovaného, že žalobca si väzbu spôsobil sám považuje súd za nedôvodnú a nepreukázanú.

49. Po objasnení uvedených sporných námietok vznesených žalovaným tak pristúpil súd ku skúmaniu základných predpokladov na vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu, resp. v danom prípade nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

50. Za nezákonné rozhodnutia označil žalobca uznesenie zo dňa 30.04.2003 sp. zn. F.-X/OVEK-XXXX, ktorým bolo podľa § 163 ods. 1 TP vznesené obvinenie voči žalobcovi pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 TZ v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 TZ, následne Okresný súd Trnava dňa 01.05.2003 rozhodol uznesením pod č.k.: Tpr 80/2003 podľa § 68 ods. 1 TP z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP a žalobcu zobral do väzby. Z väzby bol žalobca prepustený dňa 22.09.2004.

51. Skutočnosť, že uvedené rozhodnutia sú nezákonnými, vyplýva z následne vydaného rozhodnutia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 15.12.2015 pod č.k.: Y. D. XX/XX/XXXX-XX, ktorý rozhodol uznesením podľa § 215 ods. 1 písm. c) TP tak, že trestné stíhanie žalobcu za trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 TZ, v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 TZ, zastavil pretože je nepochybné, že skutok žalobca, ako obvinený, nespáchal. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že vyšetrovaním nebolo preukázané, by žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 148 ods.1., ods.5 TZ po objektívnej a subjektívnej stránke. Ako spolujateľ spoločnosti D., R..K..S., bol dosadený ako tzv. „biely kôň“. Spoločnosť v inkriminovanom čase nakupovala v J., C..R., G. na základe uzavretých zmlúv podpísaných treťou osobou s použitím mena konateľa spoločnosti - žalobcu minerálne oleje s nulovou alebo nižšou spotrebnou daňou ako motorová nafta, tieto ďalej aj zmiešané predávali ako motorovú naftu. Pokiaľ žalobca peniaze z účtov vyberal v prítomnosti tretej osoby, peniaze hneď odovzdával a nedisponoval nimi. Nepodieľal sa na nákupe, transporte a predaji ropných produktov. Osoby, ktoré tieto obchody zabezpečovali a následne skracovali dane, sú trestne stíhané v samostatnom konaní. Nebolo preukázané, že by žalobca poznal ďalších obvinených a participoval by na rozdeľovaní zisku z predaja minerálnych olejov. Doposiaľ nebol súdne trestaný, v registri trestov GP SR nemá záznam.

52. V konaní nebolo sporné, že žalobca využil možnosť podať voči namietaným rozhodnutiam opravný prostriedok v zmysle § 3 zákona 58/1969 Zb, rovnako požiadal o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 3 zákona 58/1969 Zb.

53. Prvý predpoklad na vyvodenie zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu, t.j. existencia nezákonných rozhodnutí v podobe uznesenia o začatí trestného stíhania a vzniesení obvinenia, ako aj uznesenia o vzatí do väzby (vrátane nadväzujúcich rozhodnutí o väzbe), je tak naplnená.

54. Podstatou priznania náhrady za nemajetkovú ujmu je preukázanie zníženia spoločenského postavenia žalobcu. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby žalobcu v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

55. Ďalší predpoklad - t.j. existenciu nemajetkovej ujmy spôsobenej uvedenými nezákonnými rozhodnutiami preukázal žalobca svojím výsluchom ako aj výsluchom navrhnutých svedkov. Z výsluchu žalobcu a svedkov vyplynulo, že väzba a celkovo trestné stíhanie významne zasiahli do súkromného ako aj pracovného života žalobcu. Jeho rodinný život pred začatím trestného stíhania a vzatím do väzby bol usporiadaný, mal dobré vzťahy so svojimi rodičmi, súrodencami, žil s priateľkou u jeho rodičov, s ktorou si plánovali budúcnosť, rodinu. Zhruba 3 roky s priateľkou podnikali, živnosť bola vedená na priateľku, venovali sa spoločne nákupu a predaju spotrebného tovaru, relatívne sa im darilo. Všetko sa zmenilo, keď žalobcu zobrali policajti do CPZ do Trnavy na vypočutie, vrátil sa až po cca 1,5 roku. Sám žalobca toto obdobie nazval „utrpením, stratil všetko, čo dovtedy mal“, rozhodnutie súdu o väzbe znamenalo pre neho koniec života. Po návrate z väzby ho odmietla priateľka, ich vzťah ďalej nepokračoval, nakoľko „ona s basistom žiť nechcela“, odsťahovala sa zo spoločnej domácnosti z domu jeho rodičov, dokonca sa psychicky zrútila, začala s alkoholom. Od žalobcu sa odvrátili aj jeho súrodenci, rodičia, otec ho v dome nechcel vidieť, neveril mu, že je nevinný, brali ho ako vinného, musel si hľadať bývanie, rovnako priatelia sa nevedeli vžiť do jeho situácie. Z výsluchu svedka - jeho suseda bolo preukázané, že v rodine žalobcu po jeho návrate z väzby sa často hádali, otec žalobcu vyhánal z domu, súrodenci mu už nedôverovali. Z uvedených dôvodov prespával aj u dlhoročného priateľa, ktorý bol v konaní vypočutý ako svedok, a ktorý potvrdil naštrbené vzťahy s rodinou aj s priateľkou. Následne bol žalobca nútený asi po mesiaci po návrate z väzby odísť do Čiech, kde si cez agentúru našiel prácu, išlo o montážne práce, v závode bol zhruba 4 roky, býval na ubytovni. Nakoľko neskôr všetkých zo Slovenska z dôvodu krízy poprepúšťali, hľadal si ďalšiu prácu, začal pracovať Piešťanoch, tam si do podnájmu zobral byt, našiel si ďalšiu inú prácu, následne odišiel do Bratislavy, obmieňalo sa to. V čase, keď už bol na slobode, predvolávali ho na výsluchy, musel si v práci vymýšľať, zatajoval výsluchy, keď policajti prišli po neho do práce. Následne

bol prepustený z práce, myslí si, že to bolo z dôvodu, že bol stíhaný, lebo si myslí si, že bol dobrý pracovník. Po celých takmer 13 rokov trestného stíhania pri hrozbe uloženia trestu vo výmere až 8 rokov bol vystavený stresu, úzkosti a frustrácii, uzavrel sa do seba a odmietal komunikovať s okolím, nakoľko nemal pochopenie a oporu rodiny, priateľov.

56. Z takto vykonaných dôkazov mal súd preukázané, že trestné stíhanie, vrátane väzby predstavovali bezpochyby citeľný neoprávnený zásah do práva žalobcu na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý zásah bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľa, čo do jeho postavenia v rodine, v spoločnosti, v pracovnej sfére. Súd mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o narušení jeho rodinných, partnerských vzťahov, v podstate žalobca stratil akúkoľvek oporu a dôveru v najbližších osobách, stratil bývanie, rovnako aj uplatnenie v stabilnom pracovnom podnikaní, následne bol nútený hľadať si nové ubytovanie, prácu, bez akéhokoľvek doposiaľ vytvoreného zázemia. Bezpochyby došlo k vzniku nemajetkovej ujmy predstavujúcej zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere (rodina ho odvrhla, priatelia sa odmlčali, susedia sa vypytovali), a to aj pri zohľadnení skutočnosti, že žalobca bol pred začatím stíhania bezúhonnou osobou, preto súd navrhovateľovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

57. Je nepochybné, že každé trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods.1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

58. Rovnako je nespochybniteľné, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR. Pokiaľ ide o väzbu, treba dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t.j., že vždy by mali byť využité opatrenia (predovšetkým vtedy, ak išlo o doposiaľ bezúhonného obvineného), ktoré najlepšie budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Táto zásada spočíva v takom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorý čo najmenej zasahuje do základných práv a slobôd občanov, a je výrazom humanizácie trestného konania a úcty k ľudským právam a slobodám.

59. Medzi prípady vadného obmedzovania osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia ako aj rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia, trestným stíhaním alebo rozhodnutím o vzatí do väzby (ukončenými zastavením trestného stíhania).

60. Z vykonaného dokazovania má súd preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou ujmom, ktorá skutočnosť je podstatným prvkom zodpovednostného vzťahu. Vyžaduje, aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou vzniku nemajetkovej ujmy, a vznik ujmy a jej rozsah následkom príčiny. Ide o tzv. kauzálny nexus. Z vykonaného dokazovania v konkrétnych súvislostiach súd ustálil, že preukázaná nemajetková ujma žalobcovi vznikla priamo, nesprostredkovane práve na základe namietaných rozhodnutí a v ich priamej príčinnej súvislosti. Konkrétne nemajetková ujma, ktorá nastala tak v súkromnom živote ako aj v pracovnej sfére žalobcu je tak priamym následkom konkrétnych nezákonných rozhodnutí, tzn. bez uvedených nezákonných rozhodnutí by k nemajetkovej ujme nedošlo.

61. Z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výsluchu žalobcu a ním navrhnutých svedkov, má súd za preukázané, že žalobcovi bola uznesením o vznesení obvinenia a následne začatím trestného stíhania, ktoré v prípravnom konaní trvalo takmer 13 rokov (od 29.04.2003 do dňa 15.12.2015), ako aj uznesením o vzatí žalobcu do väzby (aj následnými rozhodnutiami o väzbe), ktorá bola na žalobcovi vykonaná v období od 28.04.2003 do dňa 22.09.2004, t.j. v trvaní 514 dní, spôsobená nemajetková ujma, za ktorú podľa príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. nesie zodpovednosť žalovaný. Táto ujma bola žalobcovi spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetných rozhodnutí, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 TZ v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 TZ. Žalobca využil voči uvedeným uzneseniam opravné prostriedky, tak ako to je popísané v slede udalostí v žalobnom návrhu, tieto skutočnosti neboli popreté napokon ani žalovaným, žalobca včas požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, avšak bez úspechu, preto sa po uplynutí šesťmesačnej lehoty obrátil so

svojím nárokom na príslušný súd. Vzhľadom na uvedené zostáva nevyriešenou otázkou v tejto veci otázka ustálenia výšky spôsobenej nemajetkovej ujmy.

62. Výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch súd určil s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Aplikáciu uvedených ustanovení neskôr prijatého zákona pripúšťa aj právna prax a ustálená judikatúra v konaniach o náhrade škody posudzovaných podľa zákona 58/1969 Zb. (vid' napr. rozh. NS SR č.7Cdo 145/2011 zo dňa 12.12.2012).

63. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia je tak možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Ako už bolo vyššie uvedené, trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 13 rokov, pričom samotná väzba 514 dní, ktoré skutočnosti predstavovali svojím rozsahom a intenzitou značný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťoval žalobca intenzívne počas priebehu celého trestného stíhania a ktoré v nemalej miere pretrvávajú až dodnes (napr. odlúčenie od rodiny, strata partnerky).

64. Výšku nároku na nemajetkovú ujmu súd posudzoval samostatne za nezákonné trestné stíhanie a samostatne za nezákonnú väzbu.

65. Žalobca bol vystavený trestnému stíhaniu takmer 13 rokov, hoci trestné stíhanie nikdy neprešlo hranice prípravného konania. Súd má za to, že úkony voči žalobcovi neboli vykonávané v primeranom časovom rozmedzí, následkom čoho sa trestné stíhanie neúmerne predĺžilo. V dôsledku toho súd mal zato, že iba samotné konštatovanie porušenia práva navrhovateľa na odstránenie následkov neúmerne dlhotrvajúceho trestného stíhania voči jeho osobe nestačí, preto je tu oprávnený nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého primárnou funkciou je satisfakcia. Vzhľadom na horeuvedené následky v osobnej a pracovnej sfére žalobcu, súd tak určil primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy za každý začatý rok trestného stíhania sumou 800,- Eur, za 13 rokov nezákonne vedeného trestného stíhania sumou 10.400,- Eur (13x 800,- Eur).

66. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu prihliadol súd na úpravu § 17 ods. 4 aktuálne platného zákona č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z. z. (ako na výkladové pravidlo, vzhľadom na to, že zákon v čase vydania nezákonných rozhodnutí nemajetkovú ujmu nepriznával, a teda ani nestanovoval spôsob jej vyčíslenia), ktorý výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou, trestom alebo iným pozbavením osobnej slobody odvodzuje od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR, pričom by za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody mala byť priznaná najmenej jedna tridsatina takejto mzdy za predchádzajúci rok. Žalobca bol vo väzbe v roku 2003 a 2004, priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve SR v roku 2002 bola 13.511,- Sk, 1/30 predstavuje sumu 450,- Sk, t.j. 14,95 Eur. V roku 2003 bola primeraná nominálna mesačná mzda 14.365,- Sk, 1/30 predstavuje sumu 479,- Sk, t.j. 15,89 Eur. S prihliadnutím na uvedené, ako aj prípustnosť voľnej úvahy súdu, súd tak za každý deň väzby priznal výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou 16,- Eur, za 514 dní väzby ide o sumu 16,- Eur x 514, t.j. 8.224 Eur.

67. Celkovo tak súd vychádzajúc aj z rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie a za nezákonné rozhodnutie o väzbe v celkovej sume 18.624,- Eur (10.400 Eur + 8.224 Eur).

68. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené v prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu) vtedy, kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcovi, napriek tomu, že bolo voči nemu právoplatne trestné stíhanie zastavené, sa doposiaľ nikto za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním a väzbou neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry žalobcu súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa žalobcovi, prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že ho výrazne negatívne ovplyvňoval v rodinnom živote, ako aj v pracovnej oblasti, a celkovo v jeho najbližšom

spoločenskom živote. Preto má súd za to, aj vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie veci, že sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany žalovaného, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadostučinenia. Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že žalobcovi prináleží náhrada v peniazoch za nezákonne vedené trestné stíhanie a vykonanú väzbu, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

69. Konanie v časti o nároku na priznanie úroku z omeškania z náhrady uplatnenej nemajetkovej ujmy súd zastavil (výrok II.) vzhľadom na čiastočné späťvzatie nároku žalobcom v podaní zo dňa 12.04.2019 v uvedenej časti.

70. Súd úkon žalobcu v rámci podania zo dňa 30.10.2019 neposúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby, nakoľko uvedený úkon bol vykonaný v súvislosti s predbežným právnym názorom súdu vysloveným na pojednávaní dňa 25.09.2019, pričom na následnom pojednávaní dňa 29.01.2020 súd uviedol v rámci predbežného právneho posúdenia, že ohľadne premlčania bude aplikovať názor vyslovený v náleze IV. ÚS 11/2019 zo dňa 10.01.2019. Následne aj po otázke súdu žalobca na pojednávaní dňa 24.06.2020 uviedol, že na uplatnení nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe trvá s poukazom na právny názor vyšších súdnych autorít prezentovaných v uzn. IV.ÚS 11/2019. Na základe uvedeného súd úkon žalobcu v podaní zo dňa 30.10.2019 neposúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby.

71. Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol (výrok III.), nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom v žalobnom návrhu je neprímeraná následkom, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a následným trestným konaním a uzneseniami o väzbe spôsobené.

72. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (1) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. (2)

73. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1CSP. Žalobca sa domáhal zaplattenia sumy vo výške 55 000 Eur. Úspech mal v časti priznania nároku ako takého, čo do jeho základu, pričom priznaná suma 18.624 Eur v percentuálnom vyjadrení predstavuje 33,86 % úspech z celkovo požadovanej sumy 55.000 Eur. Neúspech mal v časti o zaplattenie sumy 36.376 Eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 66,14%. Pomer úspechu a neúspechu ohľadne výšky nároku činí 32,28%. Súd však na prejednávaný prípad pri priznaní náhrady trov konania aplikoval článok 4 základných zásad CSP, ktorý obsahuje analógiu legis a analógiu iuris, umožňujúcu sudcovi použiť ustanovenia svojím obsahom a účelom natoľko podobné, že je podľa neho žiaduce posúdiť aj právne veci, ktoré do hypotézy právnej normy výslovne poňaté neboli. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy je voľnou úvahou súdu berúc do úvahy, vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, skutočnosti významné pre jej určenie. V prejednávanom prípade žalobcu nemožno vnímať ako procesne neúspešného v spore; žalobcovi bola priznaná nemajetková ujma, aj keď v nižšej výške ako si uplatňoval. Žalobcu nemožno ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Primárnym faktorom je, že škoda, resp. nemajetková ujma bola spôsobená; jej výška je potom výsledkom úvahy súdu. Súd v tomto prípade priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy, t.j. 100 % zo sumy 18.624 Eur, čo možno zdôvodniť cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.